

Dokonalost a dokonanost

Dokonalost – chyba v etymologii – odvozeno od „dokonanost“, dohotovenost, co dosáhlo „cíle“; ale „nic není dokonalé“ (lišák v Malém princí, ale už v Jobovi – nic není svaté, „ani svatí jeho“).

Naproti tomu: pravé (správné, pravdivé, opravdové, spravedlivé, ...): odvozeno od „pravda“, ale v původním staroizraelském (prorockém a předprorockém) smyslu: pravda jako nejsoucí, nedaná, neuskutečněná, nepředmětná resp. nezpřednětnělá, ne-věc.

Srovnej:

Absolutní – znamená původně ode všeho jsoucího (daného, jakýmkoli skutkem uskutečněného, provedeného, ...) oddělený: ergo nejsoucí (nedaný, ne-skutečný, „neexistující“, nepředmětný, nezpřednětnitelný, s ničím jsoucím nesrovnatelný, nevzniklý, tedy nehynoucí, nezanikající ...)

Ale: přicházející, protože „dělající“ (činící), adventivní, k uskutečňování nakloněný, uskutečňování povzbuzující, podněcující, „ovlivňující“, startování každého uskutečňovaného (tedy vznikání a vznik) iniciující, „semeno víry“, rozsévající (ovšemže „víry“ v staroizraelském smyslu) a tím každý start uskutečňování „umožňující“ (ale: co to je „možnost“?!)

Všechno v skutku (opravdu) skutečné je jakýmsi zvláštním způsobem „vnímavé“ vůči takto adventivní „pravosti“, totiž vůči pravdě jako nepředmětné (nejsoucí, ale „platné“, „platící“) normě – tomu, co „býti má“ – vnímavé vůči napětí mezi tím, co „má být“, a tím, „co jest“.

(Písek, 180123-3.)